

[Indenrigsministeren.]

ikke vil være saa venlig her at oplyse, hvad han hentyder til. Mig bekendt har Sundhedsstyrelsen aldrig modtaget nogen Gave fra Margarinefabrikkerne; men det vilde være interessant at faa Oplysninger, hvis saadanne foreligger. Jeg maa maaske med Henblik paa det ærede Medlems Udtalelse paa dette Punkt saavel som de tilsvarende Bemærkninger i Dr. Johanne Christiansens Bog sige, at jeg har altid anset det som en Æressag at sikre rene Linier i den Administration, jeg har med at gøre, og ingen skal vente nogen Skaansel fra min Side, hvis nogen gaar uden for disse Linier. Rene Linier i Administrationen er en af Grundpillerne i den demokratiske Stat, men med lige saa stor Sikkerhed som jeg kan sige dette, med lige saa dyb Uvilje fyldes jeg, naar Mennesker ikke tager i Betænkning at mistænkeliggøre hæderlige Mænd uden Skygge af Grund eller Bevis. Vi kender alle disse Mennesker, hvis offentlige Optræden til Stadighed ledsages af en Kæde af Mistænkeliggørelser, alle fremsat i Moralens Navn. Det er den Art Mistænkeliggørelser i Forbindelse med stærke Overdrivelser, der skæmmer Dr. Johanne Christiansens Bog, og som har gjort, at den er faldet til Jorden og i Stedet for at gøre Gavn er blevet til Skade for Ernæringsreformer, som ogsaa jeg ønsker.

Jeg kender disse Mistænkeliggørelsesmetoder fra en anden Gren af Indenrigsministeriets Administration. Frøkenen fremsatte offentlig, oven i Købet i „Ugeskrift for Læger“, den Paastand, at en højere Embedsmand præmierede Køkkenbestyrerinderne ved Sindssygehospitalerne med Guldure for særlig Sparsommelighed vedrørende de sindssyges Kost. Jeg lod selvfølgelig undersøge, hvad der maatte ligge til Grund for en saadan Paastand, der kun kunde opfattes som en slem Beskyldning. Efter Undersøgelsen kunde der udsendes speciel Meddelelse fra den paagældende Embedsmand om, at der aldrig hverken af ham privat eller af Sindssygevesenets Budget var ydet nogen Køkkenbestyrerinde ved Sindssygehospitalerne nogen Præmie eller Begunstigelse af hvad Navn nævnes kan, og at den af Dr. Johanne Christiansen fremsatte Udtalelse derfor savnede ethvert Grundlag.

Tror man, der herefter fulgte nogen Oplysning om, paa hvad Grundlag Frøkenen havde ment sig berettiget til at fremsætte Udtalelsen, eller en Undskyldning for, at Insinuationen var fremsat? Ikke Tale om det! Jeg vil gerne sige, at jeg tror ikke paa,

at det er Videnskabens Søgen efter Sandheden, der dikterer noget saadant.

Det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsen siger dernæst, at jeg har stillet mig afvisende over for Ønsket om en Indsats mod visse Ungdomslidelser konstateret paa Sessionen. Jeg har aldeles ikke stillet mig afvisende over for Ønsket om en Indsats mod Ungdomslidelser. Tværtimod er al min Virksomhed gaet ud paa at fremme enhver Ting, der kunde føre til den Ændring af Ernæringen, som kan forebygge Mangelsygdomme i Befolkningen. Men jeg kunde ikke tiltræde den Plan for Sessionsundersøgelse, som blev forelagt mig, og hvis Resultater, saaledes som Planen var tænkt, jeg ikke bagefter vilde turde bygge paa, et Forhold, som jeg i øvrigt ogsaa personligt som Statistiker havde nogen Baggrund for at kunne bedømme.

Det ærede Medlem omtalte endelig, at en i 1934 paatænkt Aktion i Radioen af vore mest fremtrædende Ernæringseksperter blev kvalt af Sundhedsstyrelsen. Jeg har forhørt mig i Sundhedsstyrelsen om dette. Man meddelte mig, at man stod ganske uforstaaende over for, hvad der her hentydedes til. Man ved ikke af nogen Sinde at have gjort Forsøg paa at standse Oplysninger af nogen Art.

Tilbage af det ærede Medlems Udtalelser er endnu Omtalen af Margarine og Smørret. Jeg kan her sige, at der fra saavel Sundhedsstyrelsens som Indenrigsministeriets Side i de 10 Aar, jeg har været Indenrigsminister, har været fulgt den Linie at søge Forbruget af Smør og Mælk befordret det mest mulige. Ogsaa efter Margarinens Vitaminisering har Sundhedsstyrelsen til enhver Tid hævdet, at man ud fra sundhedsmæssige Synspunkter meget maatte ønske Margarine erstattet af Smør i saa vid Udstrækning som muligt, og ud fra disse Synspunkter er Indførelse af Smør paa offentlige Institutioner og Sygehuse sket, hvor der tidligere alene anvendtes Margarine. I de 10 Aar, jeg her har nævnt, er da ogsaa Smørforbruget her i Landet gaaet op fra 19 Mill. kg til 32 Mill. kg eller fra ca. 5 kg til op imod 9 kg pr. Indbygger. Men naar man af økonomiske Grunde ikke kan regne med at kunne udelukke Forbruget af Margarine, da maa det være en Pligt for Sundhedsmyndighederne at medvirke til at afhjælpe de ernæringsmæssige Mangler, der findes ved Margarine, saaledes som det er sket ved Vitaminiseringen.

Jeg maa maaske her i denne Forbindelse understrege, at den Vitaminisering af Margarine, der foregaar, sker efter en enstemmig Indstilling fra et Udvalg, der bestod af